

P

*elúzni próbálok ezt a rettegést,
a kellemetlen kölyköt,
észrevétlen kitessekélni a szobából.
mikor nem megy, kiabálok veled,
apróvá fegyelmezem, mint egy betűt.
ha eleget alázom, csöndes ropogással,
néma kiáltásokkal zuhan magába.
teste pontszerű lesz, napnehéz,
mint a gravitáció, pusztít.
nem kapaszkodik többé,
felfal mindent, mi horizontján átlép,
irtózatossá teszi a tölthetlent.*

fist pig

*azt akarom, hogy peckeld ki a számat.
kösd meg a bokám is. ne meneküljek.
tömd le a torkomon minden bánatod,
szavak helyett téged öklendezzelek,*

*odaadom mindenem neked, vedd el
a falcot, a sírást, a nyirkos tarkót,
nyúlj könyékig a feneketlen úrbe,
repedjen gát, az eseményhorizont,*

*hogya soha ne tudj szökni többé innen,
nyelje el fényed a szarszagú sötét,
gömbölyű, mondhatatlan bizonyosság,
bolyongjon örökké bennem a neved.*

*elszöksz végül mégis, bárhogya szorítom,
elmentél, elmész, otthagysz meztelen,
lámpát se kapsz. megvárnom, amíg
hozzászokik a sötéthez a szemem.*

demerung

lefotózni próbálom ezt a rettenést,
de a képeken nyoma sincs, ahogy
lángol és zuhan, a félelemnek, mintha
minden expozícióval az éghez akarnám
szögelni, végtelen hosszúra morzsolgatni,
másodpercenként a percet, minden kormos
gyöngyénél elmormolni egy nevét apának,
és mikor izzó lábát a daróczi közti lakás –
apró tájam – horizontján utoljára átveti,
nem sírok már, csak reménykedem,
hogy újra visszatér majd, mint a nap.

séta

ablakok tava. drótkerítés.
lámpasor-ív. nedves járda.
víz fölé hajol egy építkezés.
belenéz mélyen önmagába.

nem hasonlít semmi sem másra.
nem a gyermekkor villánya ég,
nem egy emlék visszhangzik benne.
bádoghangár. reflektorsötét.